

Lars Oskan-Henriksens tale ved åbningen af Copenhagen Pride Week

Taler

Lars Oskan-Henriksen
Politisk forperson for
Copenhagen Pride

Dato

12. august 2023

Sted

Pride Week Stage, København

Kære alle sammen. Kære København. Kære LGBTQIA+ miljø.

Velkommen til Copenhagen Pride 2023. Det er med en helt særlig følelse, jeg, personligt, står her i dag, for det er den 10. Pride festival, jeg, som forperson, har haft fornøjelsen af at være med til at arrangere, og derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at takke alle vore søde, sjove, dedikerede, dygtige, ambitiøse frivillige, som sammen med os i bestyrelsen og sekretariatet knokler året rundt for hvert år at lave en Copenhagen Pride, som er lidt større, indeholder tilbud til endnu flere og som bliver bedre og bedre.

Jeg er super stolt af det arbejde, vi gør, og imponeret af jeres indsats og ildhu.

Copenhagen Pride skabes af frivillige for LGBTQIA+ miljøet, og fordi så mange lægger tid og energi i organisationen, formår vi at skabe noget, som er langt større og bedre end vores økonomi og organisationelle størrelse burde formå.

Til alle jer, som nyder godt af den store frivillige indsats: Husk at give dem et klap på skulderen og vis, at I sætter pris på deres arbejde for vores alle skyld.

Og skulle du selv stå med et ønske om at være med til at skabe indhold og lave Copenhagen Pride, så er alle muligheder til stede. Vi er et åbent og levende fællesskab, som byder både personer og ideer velkomne. Jo flere vi er og med forskellige erfaringer og interesser, jo bedre kan vi også skabe indhold, så endnu flere oplever Copenhagen Pride som relevant, lærerig og sjov.

Mens jeg er ved takken og anerkendelsen, er det også værd at markere, at 2023 er

et virkeligt jubilæumsår. To fyrtårne i vores miljø runder markante fødselsdage, idet Bøssehuset i år har eksisteret i 50 år og LGBT+ Danmark i hele 75 år.

Vi er enormt taknemmelige for jeres eksistens og vedholdende arbejde for mangfoldighed og inklusion og ikke mindst for, at I er så gode samarbejdspartnere for os. Vi kender hinanden. Vi stoler på hverandre og vi ved, at vi vil de samme ting. Vi gør ikke altid tingene ens, men målet er vi ret enige om. Og det mål sætter vi i fokus, når vi i år holder Pride under mottoet: Come Together: at sammen er vi bedst, stærkest og størst.

Bøssehuset er Danmarks ældste Queerscene og fortsætter med at sætte normer på spidsen og til debat gennem kunst og performance på en måde, som vedbliver med at overraske og minde os om, at når vi tilpasser os for at opnå accepten, forsvinder der også noget af det, som er med til at gøre os unikke og særlige. Tak, fordi I bliver ved med at huske os på, at vi er gode og elskværdige, præcis som vi er.

LGBT+ Danmark er ikke bare Danmarks ældste LGBT+ organisation, men faktisk verdens næstældste eksisterende organisation. Siden Axel Lundahl Madsen i sommeren 1948 besluttede sig for at sætte alt på spil og som konsekvens mistede både hjem, job og politisk ståsted, har Forbundet, Landsforeningen, LBL, LGBT+ Danmark – ja – kært barn har mange navne, stået for en stadig udvidelse af de rettigheder, vi nyder som LGBTI+ personer i Danmark i dag, og det er med tanke på de mange, som gennem tiden har tegnet foreningen og arbejdet i dens mange udvalg og indsatser, at takken i dag lyder. Tak for indsatsen! Tak for samarbejdet. Må begge dele fortsætte i mange, mange år frem.

Og til begge jubilarer: Til lykke! I fortjener så megen hyldest.

Når jeg står her i dag, på Danmarks største pridescene, skal der også lyde en kæmpe anerkendelse af alle de prides, som finder sted over hele landet – i hele rigsfællesskabet. I år har sæsonen talt omkring 20 pridefestivaler fra Nuuk længst mod vest til Christiansø i det allerøstligste. Vi er, fra Copenhagen Prides side, enormt stolte af, at vi står sammen og danner en landsdækkende bevægelse, som viser, at LGBTQIA+ personer findes overalt, og at intet sted er for stort eller for småt til at betone vigtigheden af at høre til i et fællesskab og at ægte fællesskaber ikke eksisterer på betingelser. I dem og i pridebevægelsen, er du velkommen som

du er, og vi vil gøre vores yderste for at anerkende, støtte og inkludere dig.

Vi er stærke, når vi går og står sammen. Det er der, vi viser, at ingen lades ude eller alene. Og vi skal fastholde, at vi er en positiv bevægelse. At vi er FOR noget – ikke imod nogen. At vi ønsker flere rettigheder og muligheder til flere, for når vi skaber det, har flere plads til at blomstre og opfylde deres potentiale.

I den bestræbelse – ved at insistere på at åbne os mod verden og komme dem i møde, som forsøger at begrænse os, ligger også det paradoks, som tolerancen indeholder. For hvor langt skal vores tolerance gå? Forpligter den os til at tolerere det intolerante, favne vore fjender, møde modstand med kærlighed? Mit svar på det er JA. Det er den eneste mulighed, selvom det kan synes absurd, tiilsyneladende at skulle acceptere undertrykkelse og diskrimination.

Men hvad er alternativet? At VI lader os provokere til intolerance, vold og had? At vi bliver, som de, der undertrykker os? Hvis vi lader os forlede til det, står vi i fare for at miste vores menneskelighed og ikke længere stå på de retfærdiges side.

Jeg mener faktisk, at vores konstante imødekommenhed og fredeligt udstrakte hånd er den største provokation, vi kan møde dem med. For det udstiller dem og viser, at det skræmmebillede, de forsøger at tegne af os som ikke-mennesker peger direkte tilbage på dem selv. DE forsøger at pådutte deres holdninger på andre. DE er dem, der har en særlig dagsorden. DE lever af at tvinge andre ind på at leve, som de definerer. Alt det, som de har travlt med at beskyldes os for, når de omskriver vores besværelse os med begreber som WOKE og holder denne tomme fællesnævner, som ingen af dem er i stand til at definere, hvad er, op som et skræmmebillede.

For hvad er det, de vender sig imod, når de erklærer sig modstandere af WOKE?

Det er venlighed, respekt overfor andre, åbenhed, imødekommenhed, almindelig god opdragelse, høflighed, omsorg, lydhørhed.

Jeg har intet problem med at stå på den side af debatten, som beskyldes for at det.

For når de erklærer sig som modstandere af Woke, har de samtidig gjort sig til bannerførere for uvenlighed, manglende respekt overfor andre, lukkethed,

fjendtlighed, uopdragenhed, uforskammethed, råhed og selvtilstrækkelighed.

Jeg er ikke i tvivl om, hvilken vision for fremtiden, jeg helst vil leve i, og hvilken jeg håber, at være med til at give videre til fremtidige generationer.

Men det betyder ikke, at vi ikke skal protestere, debattere og konfrontere intolerancen.

Vi lever i en tid, hvor Sociale medier og den politiske virkelighed ynder at stille skarpe modsætninger op. Får drivkraft af at stille sig i opposition. Det betyder desværre også, at vi ser angreb på LGBTQIA+ samfundet og vi, mennesker, der er en del af det, som vi ikke har set mage til i mange år. Hvor vores ret til at være sættes til diskussion og vores eksistens bringes i tvivl og fornægtes.

Det er når Drag Queens udsættes for beskyldninger for at groome børn, når der stilles krav til os om ikke at vise os synligt i samfundet, men tone os selv ned for ikke at støde majoriteten, eller når diskussionen om transpersoners blotte eksistens legitimeres.

Menneskerettigheder, er vi blevet lovet gennem alle årene siden vedtagelsen af den internationale menneskerettighedskonvention i 1948, er universelle, umistelige og ukrænkelige. Virkeligheden er en anden. Over hele verden krænkes, fratages og nægtes LGBTI+ personers menneskelighed og ret konstant og hele tiden.

Vi skal ikke anerkende, at vore rettigheder er noget, man legitimt kan forholde sig til. Menneskerettigheder er ikke en holdning. De er ikke afgjort af politisk ståsted eller religiøse eller sociale normer eller synsninger. Det er netop det, menneskerettighedserklæringen lover os: for alle, uden undtagelser og der er intet, der kan retfærdiggøre, at vi nægtes dem.

Derfor er de heller ikke til diskussion.

Det er IKKE en holdning, at nægte transpersoner ret til at eksistere, have adgang til medicinsk behandling og juridiske rettigheder. Det er en overtrædelse af menneskerettighederne.

Det er ikke en holdning, om interkønnede børn skal underkastes unødvendig

kosmetisk kirurgi. Det er en overtrædelse af menneskerettighederne.

Det er ikke en holdning, om homoseksuelle skal beskyttes mod diskrimination og overgreb og have ret til at gifte sig og stifte familie. At nægte det, er en overtrædelse af menneskerettighederne.

Vi kan ikke acceptere, at vores menneskelighed decimeres, som det sker, når majoriteten gør sig til dommer over, hvilke rettigheder, der skal gælde for os – hvor megen ligestilling, vi kan tillades. At stille os ringere på grund af vores seksuelle orientering, kønsidentitet, kønsudtryk eller variationer i vore køns karakteristika er at fornægte vores menneskelighed og vores lige værd.

Det, er hvad vi samles om, når vi holder pride, og det er hvad vi insisterer på hver eneste dag, året rundt, livet igennem.

Og det gør i Danmark – og vi gør det ude i verden. Enten gennem direkte støtte til de modige aktivister, der, med livet som indsats kæmper i lande, hvor modstanden er langt større og mere livstruende end her, eller ved at insistere på at tale om dem og den uret, de udsættes for, hver gang, vi har muligheden for det.

Vi skal protestere mod de ondskabsfulde nye love i Uganda, som truer LGBTI+ personer med dødsstraf, livstidsdomme og forfølgelse.

Vi skal protestere mod Ruslands stadige undertrykkelse af sine LGBTI+ borgere ved at forhindre dem i at leve åbent, og som underkender deres familier og udsætter dem for had og forfølgelse i statens navn.

Vi skal protestere mod Iraks og Irans og Afghanistans forfølgelse af LGBTI+ personer i Islams navn.

Vi skal protestere, når lande, vi normalt deler værdifællesskab med, fjerner rettigheder, som vi har set det i Polen, Ungarn, Italien og USA, blot for at nævne nogle få.

Vi skal protestere, når den tyrkiske regering forhindrer pridemarcher i at finde sted og LGBTI+ organisationer i at forsamles.

Og vi skal protestere, når vore egne politikere ikke bruger deres magt og indflydelse til at fremme minoriteters muligheder – ude i verden – og herhjemme.

Vi skal bruge vores frihed til at tale mod uretten, hvorend vi møder den. Vi skal ikke finde os i racisme, misogyni, homo-, bi- og transfobi, men konfrontere dem, som forsøger at undertrykke os med, hvad det er, de gør og siger. Holde dem ansvarlige for deres handlinger og for deres passivitet.

Danmark var engang en stormagt i verden, når det handlede om medmenneskelighed og solidaritet. Vi talte med en vægt, der retfærdiggjordes af vores engagement og vilje til at hjælpe, hvor der var hjælp behov, sikre mennesker, der var drevet på flugt eller på anden måde var i nød. Den særstilling nyder vi ikke mere. Når flygtninge banker på vores dør, handler det om at holde dem på afstand og helst helt ude. Det rammer desværre også de LGBTI+ personer, som flygter på grund af den forfølgelse vi udsættes for, og som ikke har nogle steder at søge hen.

I år markerer vi også 80 års dagen for den aktion, som i oktober 1943 formåede at redde næsten samtlige danske statsborgere med jødisk baggrund. Vi holder af fortællingen om, hvordan vi, som folk, stod sammen og bragte vore medborgere i sikkerhed. Det, vi sommetider glemmer, er, at vores indsats havde været ligegyldig og forgæves, hvis der ikke på den anden side af Øresund havde stået svenskere, som var parate til at tage imod vore flygtende medborgere.

Som en ældre mand, som var 16 år gammel, da aktionen fandt sted fortalte på den internationale Auschwitzdag i januar i Den sorte Diamant: ”Det, som står klarest for mig fra den nat, er da lugen til lasten åbnede sig over vore hoveder, og en kvindelig svensk soldat sagde: ”Välkomna til Sverige”. Og så græd han. 80 år efter den dramatiske nat. For med det velkommen, var han sikret, at nu var flugten lykkedes. For man kan flygte nok så meget. Dersom ingen er parate til at byde en velkommen og yde en sikkerhed, er flugten forgæves.

Det er virkeligheden for stort set alle LGBTI+ flygtninge i verden, at viljen til at byde dem velkomne slet ikke står mål med forargelsen over de overgreb og den uretfærdighed, de udsættes for. Og uden vore åbne arme, er de prisgivne.

Derfor skal der også lyde en bøn i dag om øget medfølelse og større

imødekommenhed. Red vore LGBTI+ søskende. Byd dem velkomne i Danmark.

Lad vores solidaritet strække herfra Rådhuspladsen og langt ud over landets grænser.

Det er bønnen og budskabet, når vi i 2023 fejrer Copenhagen Pride Week under mottoet: Come together. At vi tager imod, byder ind og tager i favn.

Glædelig Copenhagen Pride Week 2023!

Kilde

copenhagenpride.dk

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Regnbuebevægelsen, Åbningstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-oskan-henriksens-tale-ved-abningen-af-copenhagen-pride-week>